

Árpád. Azt gondolod : a más világról én
Pénzt hordok át magammal?

Jegyszedő. Óh uram,
Ha már a boldog más világon voltál,
Ugyan minek jöttél ide? no várj :
Mingyárt itt fog jönni a *Kalaus*,
Annak van freybilétje, kérd el attul.
Vagy mást ajánlok : menj a *Zrinyibe* :
Ott osztogatnak egy csomó bilétet,
Hogy *többnek lássék* majd a publikum.
Ezért nem jár egyéb szolgálat, mint csupán
Tapsolni a művészeknek, a midőn
Túl bömböli a trombitát s dobot.

Árpád. Mit! Átkozott te! E két kéz emitt,
Mely egykor pajzsot és kardot emelt,
Most tapsra keljen, akkor, a midőn
Szép nyelvemet ily undokul csufitják?

Jegyszedő. No hát bizony. Van itt elég derék úr,
Kinek nagyapja szinte nagy vitéz volt.
Tapsolnak ők is s nem restek kiáltni :
Bravo, brava, bravi, bravissimo!

Árpád. Szeretnék láni egyet.

Jegyszedő. Ott jön egy ni.

Elegans (jön le a lépcsőkön egy áriát fredonnirozva).

Árpád. Egy szóra állj!

Elegans. Kihez legyen szerencsém?

Árpád. Árpád vagyok.

Elegans. Vasz iszt dasz für á Mord-
kerl?

Árpás? Ártád? még ypsilonja sincs,
Melyik családhoz tartozik?
Hogy úgy csak confidenter per tu szólít,
Tán anyja volt baronesz? meglehet;
Mi ön? gróf? mágnás, gentleman?

Árpád. Több mind azoknál. Én szellem vagyok.

Elegans. Ah, szellem? szellem! Az nem a
Mi társaságunkhoz való. Tetszik talán?

Árpád. Szeretném tudni, hogy mi célra áll
Itt most e ház? Miért járnak belé?

Elegans. Hát hét órától tízig az időt
Előlni : mert tanuld meg régi Bruder
A gentlemannek van külön cselédje
Ki főz, — másik ki gyermekét tanítja :
A ki helyette ír, s gondolkozik,
Ezek pediglen itt olyan cselédink
A kik mulatnak, — nem *velünk*; — de *minket*.
E célra a színház mi jó találmány!

Árpád. És semmi másra nincs e ház hivatva?

Elegans. Én nem tudom. De tán még is igen.

Az ember itten válthat biztosan
Egymást megértő pillantásokat
Felebarátja feleségivel. — De most
Bocsáss, mert talpam felhül és grippét kapok.

Árpád (utána néz). Ezeket hoztam én ki Ázsiából?

Diák (jön a földszintről). Kinek kell a retourbilét?
Már én torkig vagyok (Árpádhoz) héj jó öreg!
Látom, faluról jött és pénze nincs :
Ihol van a jegyem, menjen be értem ;
Engem már a hideg kezd lelteni gyöngén.

Árpád. Ember vagy! kívánom, hogy az maradj.

(Belép a nézőhelyre.)

(A színpadon félmeztelen satyirusok és $\frac{3}{4}$ meztelen
nymphák tánczolnak, szökellnek, lábaikat nyújtogatják,
tótágást állnak, cigánykereket hánynak s más aféle bo-
szorkányságot mivelnek. Publicus és publica tapsol és
botjával dörömböz, Árpád szelleme pirul.)

Árpád. Káprázat ez? A földön élők álma?

Vagy átkos *Ármány* csába tüneményi,

A mikkel hajdan *Héla* síkjain

A jó magyar szívek szüz érzetét

Kisértgeté? Örjögés templomául

Van bérbeadva most e ház? s az oltár, —

Mit egy hazug lepel takar, hazáról szóló, —

Most szemvakító játékokra szolgál?

A festett kárpit, melyre ez van írva :

„Él nemzet e hazán,“ ha felvonódik,

Ily tüneményt mutat? így él a nemzet?

Ebben van a magyar nép élete?

Tánczban, zenében, büvcsoportozatban?

S nincs semmi többé, a mit a magyar

E nagyszerü rámába tenni birjon,

Csak táncz, bohóság? nincs története?

Nincs nyelve, minden dalnál hangzatosabb?

Nincs emlegetni méltó őse egy is?

A tiszta erkölcs, a dicső erények,

Szerelmi hűség, önfeláldozás,

Azoknak többé nincsen itt szavuk?

És nincs, ki azt akarja hallani?

Tapsvezető. Ugyan lökjék ki onnan azt az embert.

Mit dörmög ott, mi nem tetszik neki?

(Tapsonczok megragadják Árpád szellemét és kivezetik
a színházból.)

Árpád (keresi, hogy kinek panaszolja el a történeteket,
meglát egy borzas hajú drámairót, a ki nem restel ott
ácsorogni). Mennydörgő villám, Árpád szellemét
Kizárni e csarnoknak ajtaján!

Drámairó. Mit? Árpád szellemét? Sőt engem is!

Engem, a drámairót, is kilöktek.

Ön türheti, önnek nincs érdeme :

Ön csak egy barbar Feldmarschal vala.

De én poéta! költő! és kilöktek!
És tántímet sem kapok.

Árpád. Ez is nehéz sor.

Dramairó. Mert azt jól tevék.
Hogy elcsapák a kritikusokat.
Ez átkozott faj, csak baletba jár
S még is mindig csak a drámát bírálja.
De ott jön egy ni; kérem szót se szóljunk.
Mert tárczaczikké változunk legottan.

Árpád. Nem félek a varázstól. (Hirlapíróhoz) Jó barátom!

Ha az vagy, a kit tintás ujjad hirdet:
A népnek néma szónoka. Felelj meg:
Minő ígézet fogta ezt a házat:
Hogy szemfényvesztők foglalák el azt?
S miért nem tépítek szét e varázst, ti?

Hirlapíró. Tudod uram; ezt könnyű érteni,
Mert más a *hangsúly* és meg más az *accent*.
A *plastica* szabályai megírva,
A *tournüre*, *allüre* és *nüancozás*
Első dolog és szinte múlhatatlan.
A *mimicából* leczkét adhatok.
A szinlapon ha van sajtóhiba
Azt megfogom. Ha a sugó nagyon sűg,
Azt megrovom. Ha kell plaidirozok,
A színházi cziczák ügyében;
De többre hívatásom nem nyulik.
Hiszen tudod, hogyan ne tudnád? engem
Nem tettenek tudósnak az idén.
Ha több kell, ott jön egy, beszélj velem.
(Tudós közelít.)

Árpád. Bölcs férfiú, lásd Árpád szellemét.
S felelj nekem, őszintén, lelkesen:
Miért lett itt e házban idegen
Az én megszólott szellemem?

Tudós. E tárgyon én fejem nem törhetem.
Mert itt nem az a kérdés most jelenleg:
Valjon vagyunk s leszünk-e magyarok?
De az, hogy a *finnek* és *gallusok*,
A *skythák*, *czelták* és az *óriások*,
Hajdanta mind magyarok voltak-e?

Árpád. Ha ez a kérdés, úgy én mondhatom,
Hogy nem valának.

Tudós (önérzettel). Már kikérem, édes
Árpád uram, azt mink csak jobban értjük.
(Nagy dérrrel-dúrral odább megy.)

Árpád. No hát gyerünk odább én szellemem,
Ott kinn van még egy jámbor ember, a ki
Nem hagyja el e színházat soha:

Mivelhogy érczből van. Ez bölcs lehet:
Emelt kezével fölfelé mutatva,
Az illetőknek ezt látszik tanítani:
„Szép birtok a hold, csak hogy messze van.“
Jól összeillünk egymással mi ketten,
Az egy szobor, ki megmozdulni nem bír,
Bús szellem én, ki nem tud elpihenni.

Színészek jönnek hosszú csoportban ki a hátulsó
ajtón.

Árpád. Hát ez minő borús csoportozat.
Kik vagytok és miért e sápadás
Orczátokon, miként ha vélem együtt
Egy ezreden át egy sötét tanyában
Lakozva, most szélengenétek erre?

1. színész. Vándor madárcsapat vagyunk uram
Jövendőmondó darvak, a kiket
Fölverték fészkeikből, s kik midőn
Tovább repülünk, gyászos búcsuhangot
Kiáltva, tán azt meg sem hallja senki. —
Hajdan e háznak voltunk papjai.

Árpád. Tán vétkezétek s méltó büntetés ért?

1. színész. Ha vétek a sok évi szenvedés:
Ha bűnrovásra mennek a napok,
Miket jó és bal sorsain e háznak
Örökké türve, nélkülözve éltünk:
Ha vétek a művészet hő szerelme,
A lelkesülés egy szép eszmekéért,
És a hazának hű szolgálatában
Pazarul eltékozolt ifjuság;
Úgy bűneinknek számát nem találod.
De hogy ha érdemünket kérdezed:
Ez volt csupán csak egy:
Az, hogy bohóczot s szolgát játszani
Meg nem tanultunk.

Árpád. És ez ejte el.
S hova indultok mostan?

1. színész. Erre, arra!
Az őszi szél, ha mondja a madárnak:
„Eredj odább!“ nem kérdi tőle, merre?
Hideg parancsát megfogadja az,
S tovább repül, vagy elvész; azt ki tudja?
De bár hová megy, bár hogyan vesz el,
A drága zengő hangot, melyben élt
Mással nem váltja fel soha!

Árpád (szellemét fénykör fogja körül).
Vezetni fog én fénylő szellemem!
Nem halt meg az, ha bár reá fogák is.
Odább is van még nemzet; lelkesült
Kis városok keblükben tartogatni

És kézzül kézre adni fogják
 Mit elvetett *e város*, melyre bár
 Minden szellő, mely a Rákos felől jő,
 Az ösök porló hamvait borítja :
 Lerázza — és nem érti hogy mi az?
 (Még többet is beszélnének, hanem a kapus inti

őket, hogy *idegeneknek* tilos az itt-ácsorgás, tehát odább mennek, hó esik, nyomaikat eltakarja; odabenn koszorú és vers szemét hull a balletvendégnő, meg az énekesnő tiszteletére, taps és finále. Katona szobra szeretné a fejét egy kicsit lesütni, ha a nyaka vasból nem volna).

* *

NAPNYUGOTI VIRÁGNYELV.

Afonya virág.
 Ha szólítasz — jövök.

Ákászvirág.
 Mikor látjuk ismét egymást.

Ákászlevél.
 A barátság ép olyan hő
 mint a szerelem.

Borkoresolyák.

Bizonyos társaságban mindenki kimondá véleményét arról, hogy ki a jelenkorban a magyar irodalomnak legjelesebb írója, vagy költője; míg néhányan azt vitatták, hogy Arany, Tompa, X. vagy Y., azalatt felszólalt egy fiatal ember s komolyan mondá : „Már akár ki mit hisz, de az már áll, hogy a magyar irodalom legjelesebb költője és írója Heckenast Gusztáv, mert akár micsoda regényt és lapot nézek vagy olvasok, mindannyi attól való.“

Egy falusi közvizsgán Mózesről beszéltek és feleltek a gyermekek, elmondván : hogy Mózes öt könyvei legidősbek; — erre felszólít N. esperes egy fiút s kérdezi, hogy ki volt s mi volt az a Mózes ?

— Születésére nézve zsidó volt — felelt a gyermek.

— Hát te másik, mondd meg nekem mikor élt e nagy férfit ?

— A világteremtése előtt körülbelül 3000 évvel — válaszolt a fiu büszkén.

Ez kendteknek szól.

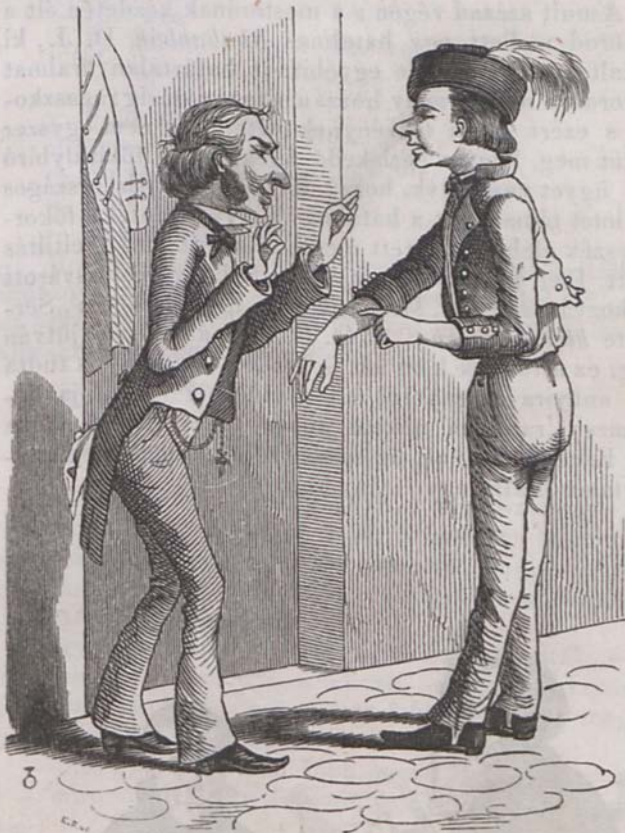
Egyszer Don Juant adták; a törvényszolgát Me-gyeri játszotta, kinek don Juant mint gyanús személyt el kellene fogni. E célra két szálas legény a helybeli gránátos zászlóaljából volt felöltöztetve sbirrnék, a hivatalos személy mellé assistentiaképen. Persze, hogy don Juan nem engedi magát elfogni, sőt inkább kifigurázza őket nagyon, a mi a gránátosoknak nagyon is tetszett,

mind addig, míg don Juan csak Megyerit ócsárolta. Végre azt mondja don Juan Megyerinek: „Mondja meg az úr a nemes tanácsnak, hogy máskor ha don Juant akarja elfogatni, ne ilyen szamarat küldjön érte.“ — Megyeri erre nagy prosopopeiával fordul kísérői felé, s azt mondja: „ez kendteknek szól.“

— Utczu mákos teremtette! — kiált erre az egyik granátos: — no minket ugyan megtettek.“

Azzal lódult mind a kettő a színpadról a közönség rengeteg tapsa és hahotája mellett.

Rábeszélő tehetség.

— De Sámson gazda, ez nem nekem való, hisz a könyökömig ér az ujjja.

— Pedig hidje el theins ürfi, olyan jól áll ez a dhulmánd, mintha csak a thermetire szabták volna.

A magyar német városban.

Gazda. Hozz bort, fiu.

Szolga. Nem t'ok németül.

Gazda. Megtanítlak én. — Végy egy csatlóst. — Eredj a nagy fogadóhoz, lármázz, dörömbözz és kiáltsd Házkenet; érted?

Szolga. Értem tens úr.

Gazda. Ha kijön valaki s kérdezi: mi kell? mond neki Vermet vájj; érted?

Szolga. Házkenet, Vermetváj.

Gazda. Ugy. Erre aztán ismét kérdeznek valamit, mire te azt feleled: Féremássz. Tanuld meg jól.

Szolga. Tudom már (s a három szót ismételve ért el a kijelölt helyre, hol aztán a Hausknecht adott neki vier Maass Wermuthwein-t).

Igazi pleonasmus.

Bíró uram. — Hát te mit rejtegetsz előlem a köpönyeged alá?

A kénytelen szónok.

Papi gyűlés volt; a gyűlés után néhányan a tiszteletesek közül elmentek egy épen akkor eső temetésre; a halotti beszéd után el kellett volna mondani a szokásos bucsúztatót, de a ki ezt tenni szokta, nem lévén honn, egyet tuszakolnak előre az atyafiak, ki lakodalmak és más solennitásokon szokott ugyan dictiókat mondani, de ki itt a tiszteletes urak előtt épen kevés kedvet érzett bucsúztatót mondani; a boldogtalan ember csak huzódott vissza, de mindannyiszor előre taszigálták a már zavarodott atyafiak; végre átlátta maga is a dolog szük-

ségességét a szerencsétlen kényszeresinálta-orátor, s kiállván a sikkra, következően szónokolt:

„Tiszteletre méltó papifejedelem!
Azok között épült becsületes község!
Vak ugyan a halál, még is semmit sem lát,
Akár merre tekint, mindent egyre kaszál.“

A tiszteletes urak mentek, ki merre látott.

Feljegyzésre méltó dolog.

(*Hogyan támad a divat?*) Ki ne ismerné a kecskeméti főkötőket, taréjos, kaskétás búbjaikkal, a mikből úgy néz ki az asszonyi nemzet, mint valami szörnyű harcziás madár. Hát ennek az az eredete, hogy egyszer egy vasas-tiszt, ki sok ideig feküdt a regimentjével Kecskeméten s ott sok bohóságot elkövetett a fehér néppel, mikor aztán fel kellett neki ezredestül együtt masirozni Bécsbe; a háziasszonya nem hagyott neki békét míg meg nem ígértette vele, hogy neki fog valami szépet küldeni onnan abból a Bécsből. A tiszt aztán Bécsben elment egy masamódnéhoz s azt mondta neki, hogy gondoljon ki valami rettenetes furesát asszonyi főkötőnek, a minőt soha szem nem látott, fül nem hallott. Az kívánsága szerint teremtett össze valami csipkéből készült fenevadat, a mit a vasas-tiszt szépen katulyába pakolva, elkülde hajdani gazdasszonyának, gondolva, hogy majd milyen nagy nevetés lesz abból, ha kibontják és valaki felteszi a fejére. Azonban egészen más hatása lett a dolognak. A mint a nemzetes asszony felvette fejére azt a Bécsből érkezett csodát, mindenki rendkívül pompásnak találta azt s félesztendő alatt minden asszony olyat viselt, s még maig is az a divat.

Furesa kánton.

Beteg napszámos megy magát bejelenteni a Rókuszkórházba; az iktató-orvos kérde tőle, hogy miféle nemzet?

— Schweiczer

— Schweiczer? Mi a neve?

— Podlupka Janó.

— Podlupka Janó? és Schweiczer? Miféle

kántonbul való?

— Já nye znám kánton. Id meg vagyok

Laczházán a *schwájcerájban*.

Eredetiségek Erdélyből.

Ezelőtt pár évtizeddel Kolozsvárott a Bánfi-ház előtt, Jancsó Pál színész, egy reggel az utcán állva falatozott. Oly mohó plastikával nyelte a friss czipót, hogy ha ez színpadon történik, élvezetes jelenést idézett volna elé a nevetni szerető nézőségnek, de itt némi szánalommal lehetett nézni Thalia felkentjét ily prozai állásban. Épen ott találkozom F. barátommal s mutatom:

— Ni, Jancsó reggeliz.

— Igen — felelé barátom — s adja a példát az ifjaknak, *életmódot választani*.

A mult század végén s a mostaninak kezdetén élt a Homorod mellett egy hatalmas *Rhabanbán D. J.*, ki hivatalt nem viselt, de egyébiránt határtalan uralmat gyakorolt a népen, mely hozzá a bálványozásig ragaszkodott, s ezért szava törvénynek vétetett, s nem egyszer történt meg, hogy a perlekedő felek, ha a főkirálybíró előtt ügyet vesztettek, hozzá föllebbeztek. Ez országos figyelmet támasztott a hatalmas kényur iránt, s a főkormányzék elébe idéztetett megfeddés és illetőleg eltiltás végett. Igen jellemző ez utjából az, hogy Kolozsvárott találkozván az id. V. M. báróval, ez így köszönté: „*Servus te híres minden*.“ — G. B. kormányzó elé jutván pedig, ez a többek közt azt is kérde: „*de hogy is tudta épen annyira megnyerni azt a vidéket?*“ — „*hja kegyelmes Uram! ha nekem annyi tudományom volna mint Excellentiádnak, az egész Guberniumot meg tudnám tánczoltatni egy fatányéron*.“

Párbeszéd

két szolgálégény között a ta . . . i magtárban gabonarostálás-nál. Reggeli 4 órától 8-ig kihallgatva.

- Hol lakik kee?
- Hát kee?
- Én Komlosdon lakom. Hát kee?
- Én mög Szentösön.
- Kee szóga?
- Hát kee?
- Én szóga vaok. Hát kee?
- Én is a vaok.
- Kee pápista?
- Hát kee?
- Én kálomista vaok. Hát kee?
- Én mög pápista vaok.
- Nem ehös kee?
- Hát kee?
- Én ehös vaok. Hát kee?
- Én is a vaok.
- Hát mönyünk önnyi.

Minden egyes szakaszbeszédnél a rostahajtást a kérdező elhagyta, így a párbeszéd tisztán kivethető volt; mit beszélhettek egész nap? érdekes lenne tudni, de kihallgatni nem volt ideje a közlőnek.

Eltart Matyi.

Van Kolosvárt egy Matyi nevű szabó-majszter, ki arról, hogy igen vig, elmés frater, s rendesen mindenkit te-gez, ismeretes; de még inkább arról, hogy a színészeknek nagy pártfogójuk — sok szegény színészen s másan is telhetőleg segített.

Egy alkalommal, midőn a „Tékozlót“ adták, ő is jelen volt a színházban; — a tékozló mindenéből kipusztítván magát, végre egy nagy folyóba akarja magát ölni, e perczen lekiált valaki a karzatról:

— Megállj te bolond, jobb, menj Matyihoz, el tart ő; — mire Matyi a nép közül tele torokkal visszakiáltja:

— El biz az akasztófa!

Becsületes kereskedő.

Uj boltot nyitott az örmény Kolosvárt. Bemegy hozzá egy oláhfalvi ember s veszen nála öt krajczáron aczelt s három krajczár áru tüzkövet s taplót.

— Most hát számolja nekem össze a krétával, mi a summa? — mond a székely.

Az örmény fogja a krétát és számol: — öt még három a nucz, kendtoknak elengedem belule nigy grajczár, hát lesz tizenkettű.

A lúfő kifizette a summát, feltette magában, bár-mikor kerüljön Kolosvárra, mindig ezen becsületes kereskedőnél vásárol.

Egyeznek a lapok.

Az sz-i casinóban néhány év előtt egy úri embert lehetett látni, ki reggeltől délig s déltől késő estig ült a hirlap-asztalnál olvasva. A lapokat sorra olvasta a czim-től a szerkesztőig; de hiába kérdezték tőle mi ujság? rendesen azt felelte: „Ellenkező hírek.“ Történt egyszer, hogy valamely oknál fogva egy lapnak két egy-számu példánya hevert az asztalon; s a véletlen úgy akarta, hogy nem levén sok olvasó, az olvasott lapokat jobbra tehetette a nélkül, hogy félnie kellene, hogy a baloldatra halmozott nem olvasottakkal összezavarja; mind a kétpéldányt végig olvasta. Mit végezvén, triumphussal a társalgók közé megy, s a nélkül, hogy valaki kérdezné, kezdi beszélni mi ujság; végül bocsátván a megjegyzést, hogy mind az igaz legyen, annál fogva, mert két lapban szinte szórul szóra van adva.

Szagos bor.

Rendre mérte a zsidó a sok dohos bort. János gazda, ki gyakran belátott a zsidóhoz, únni kezdte egyszer a sokat s kifakadva ugyan, de még is kimélettel azt tette fel magában, hogy ha még holnap is dohos lesz a bor: kifizeti aprópénzzel. Beállit János a következő napon — s ime a bor csak olyan mint tegnap volt.

— Árendás! — szól János gazda az első pohár után — ennek a bornak szaga van!

— Az a jó bor, a melyiknek szhaga van János ghazda — mond az árendás mosolyogva.

— De nem a melyik bűdös!

— Khi látott bűdös bort?

— Hát ez is az ni!

— Igyik csak János ghazda egy pohárral, azuthán bhesziljen.

János gazda engedelmeskedett s némi jelével az undornak szól: — Eb'zon, teremtucesse bűdös!

— Nem jó helyen járt khend János ghazda, az orrában hozta ide azt a bhűzt. Khostólja meg jobban. Az olyan bor, hogy azt már okos emberek is megdicsérték.

És János gazda ujbul próbát tett és szólt: — Már szó ide, szó oda, de ez a bor dohos?

— Micshoda; ez a bor dohos? mi az a dohos? mit bheszél khend János ghazda?

— Azt, hogy irtóztató hordóize van.

— Hát mi igt adjak neki? Hát mibe tartsham a bort, ha nem hordóba? Hát én vagyok annak oka, hogy a hordóban zsák igt nem kap? — dühöng az árendás.

— No 'szen igaza van. Soh'se haragudjunk azért egymásra. Van-e még a rováson hely?

De az árendás nem felelt.

— Tessék még egy üveggel hozni! — hizelkedék engeszteléseképen János gazda.

A 3-dik számbeli rébusz megfejtése:

„Bakator.“

Szerelmi vallomások.*)

I.

Oh Orsola!

Szívem remeg, mint kocsonya,
S miként jégen a kocsolya,
A vér oly csikószilajul
Nyargalász keresztül-kasul
Ereim minden szegzugán,
S csakugy ugrál vesém, zuzám,
Ha téged megpillantalak,
Gyönyörűséges hölgyalak.

Oh Orsola!

Thouret-féle lángellenes
Folyadék ám lehet jeles,
De kire szemed rávetéd,
Belémárthatja az szívét,
Ha ugy tetszik akár nyakig,
Fogadom, hogy elolvadik,
S mely e lángot eloltsa, biz'
„Napkeletben“ sincs annyi viz.

Oh Orsola!

Vajh van-e toll, avagy ecset,
Mely lefesse szépségedet?
Hogy gyönyörű rózsza terem
Rhodusban, ám elismerem,
De azon tövis is van ám!
Tövistelen rózsát csupán
Szép arczod terem (no meg a
Hires bécsirongy-fabrika).

Oh Orsola!

Mit érted tenni kész vagyok,
Igéretnek is szörnyű sok :

*) Pályamű azon széphimzetű (üres) tárczára, melyet egy delnő a legszebb, versbe foglalt „szerelmi vallomásra“ kitűzni szándékozik.

Csakhogy birjam szerelmedet,
Keresztül enném egy hegyet,
Spinóttal volna bár tele,
Kukkot sem gondolnék vele;
Dunát kiinnám iziben,
Habár tokaji folya benn.

Oh Orsola!

Ha tudnám, hogy egy mosolyod-
Ra feltámadhat a halott :
Lábaidnál hálnék meg én
Virágzó pályám közepén.
S ha azt kívánnád, édesem,
Örökké tartson életem,
A kedvedért elvégre még
Tán erre is ráállanék.

Oh Orsola!

E térd, mely mindig büszke volt,
Senki előtt meg nem hajolt,
Im megalázza most magát,
A porba mártja homlokát.
Oh szólj, beszélj, én édesem,
Megelégszel-e így velem?
(Mert ha nem, új verset írok,
S abban még többet hazudok.)

V.

R é b u s z.

á á á á á á
á á
á á
á á
á á
á á

Szerkesztői sub rosa.

— Faerbli Laczinak. Hiszen mondtuk, hogy boldog ember, a ki azt mondhatja rá, hogy nem érti. — Tyukos Ferencz. 100-at az ötvenből : nem rossz, de kicsit csiklandós. — Ferblivári et consortes nem adhatók. — Bojdor Kata. Nincs elég jól formába öntve. — A kik beküldött munkáikhoz sem felírást, sem aláírást nem tesznek, azt sejtetik velünk, hogy akár elfogadás, akár visszaadás esetében nem kívánnak nyílt választ. — Super Róza supplikans-diák. De hát férfi ön, vagy kisasszony? — Duna-szabályozás közöltetik. Usernek. Helylyel közel. — Hoh. Epigrammok. Egy kis simítani való van rajtuk.

— Egerből *Többen* aláírással kaptunk egy reclamatiót, melyben panaszkodnak, hogy lapjaink nem érkeztek meg. Már most miből tudhassa azt meg kiadó-hivatalunk, hogy kik azok a

Többen, a kik a lapot nem kapták? Ezt lehetetlen név nélkül elintézni. Azon esetben, ha tisztelt előfizetőink közül valaki lapjaink valami számát nem kapta, sziveskedjék egyszerűn bepecsétetlen és *bérmentellen* levélben ennyit írni : „Az Üstökös ez s ez száma alólirotthoz nem érkezett meg; N. N. (az egész cím kiírva.) Erre rögtön meg fog az illető szám küldetni s postadíjt sem kell a felszólalásért fizetni, meg gorombaságot sem kell hozzá mellékelni, mert arról a szerkesztő nem tehet, ha lapja útközben eltévedett.“)

*) Utána nézve a dolognak kiadó-hivatalunknál, úgy találtuk, hogy Eger városából ez évfolyamra csak *egyetlenegy* előfizetőnk van, t. cz. *Udvardy László* úr, azonkívül könyvtárai úton jár Geibel Armin úrnak 4 példány; kik tehát azok a „*Többen*“ a kik ott lapjainkra igényt tartanak? Szerk.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)